

Ομιλία του **Μιχάλη Ρίζου**, εκπροσώπου των Αγωνιστικών Παρεμβάσεων-Κινήσεων στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ, στην Ετήσια Πανελλήνια Συνδιάσκεψη της ΑΔΕΔΥ, 22-23 Σεπτεμβρίου 2016

Τα αίτια της κρίσης του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος είναι στρατηγικά. Αφορούν τη στάση απέναντι στο σύστημα της εκμετάλλευσης, τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις, την αστική δημοκρατία

Αυτό που ονομάζουμε συνδικαλιστικό κίνημα βρίσκεται σε διαρκή κρίση, σε κατάσταση χρεοκοπίας θα έλεγε κανείς. Το διαζυγίο του από τα εργατικά και δημοσιοϋπαλληλικά συμφέροντα βαθαίνει. Ο κόσμος της δουλειάς δεν το έχει σε υπόληψη, ειδικά τη ΓΣΕΕ, την ΑΔΕΔΥ, πολλές ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα, ακόμα και πρωτοβάθμια σωματεία. Το παραδεχόμαστε όλοι. Οι απαντήσεις για τα αίτια είναι όμως επιδερμικές, άτολμες και ειδικά από την πλευρά των κυβερνητικών – κάθε είδους – παρατάξεων (ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ-παρατάξη του ΣΥΡΙΖΑ), που κατά κύριο λόγο ρίχνουν την ευθύνη στον ίδιο τον κόσμο της εργασίας. Με το “μαζί τα φάγαμε” του φορτώνουν και το “μαζί δεν συμμετέχουμε, μαζί δεν απεργούμε”. Κάποιοι άλλοι μέσα στη Συνδιάσκεψη αυτή προηγουμένως αναζήτησαν τα αίτια στην υπονόμηση της... “αυτονομίας των συνδικάτων”. Εν πολλοίς φόρτωσαν στις “Παρεμβάσεις-Κινήσεις”, στο ΠΑΜΕ, στην κίνηση «διΕΕξοδο» που μίλησε στην αρχή μια “υπερπολιτικοποίηση” και “κομματικοποίηση” των συνδικάτων που καταργεί την ... αυτονομία τους και φορτώνει βάρη “πολιτικού υποκείμενου” στο εργατικό κίνημα, την ΑΔΕΔΥ, κ.λπ. που δεν τους αντιστοιχεί. Άλλοι, εξηγούν την ανυποληψία στην κακή λειτουργία. Και ως λειτουργία εννοούν όχι την οργάνωση της βάσης, των γενικών συνελεύσεων, αλλά τη συγκρότηση “καλύτερου μηχανισμού”, με προεδρείο, νομαρχιακά τμήματα, συμμετοχές στους διάφορους κρατικοδίαιτους θεσμούς.

Αφήστε τις υποκρισίες συνάδελφοι των κυρίαρχων υποταγμένων παρατάξεων. Τα μεγάλα συνδικάτα, εν πολλοίς και η ΑΔΕΔΥ δεν στερήθηκαν την αυτονομία τους λόγω της εργατικής τους πολιτικοποίησης. Αλλά από την ολόπλευρη πρόσδεσή τους στην αστική πολιτική και το κράτος, τον “εταιρισμό” με τις κυβερνήσεις και το κεφάλαιο. Αποσύνδεσαν τις διεκδικήσεις από την πάλη ενάντια στους πολιτικούς ενόχους και τα επιχειρηματικά συμφέροντα, θεωρούν τον εργαζόμενο – ζητιάνο, ικανό να διεκδικεί μόνο τα ψίχουλα και να ψηφίζει

εκπροσώπους στα αστικά κοινοβούλια, ενώ τα “μεγάλα γεγονότα”, οι βαθύτερες αναλύσεις, η στρατηγική της απελευθέρωσης των εργαζομένων ταιριάζουν μόνο στους επαγγελματίες πολιτικούς.

Για μας τα αίτια της κρίσης του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος είναι στρατηγικά. Αφορούν τη στάση απέναντι στο σύστημα της εκμετάλλευσης, τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις, την αστική δημοκρατία. Πιο συγκεκριμένα:

1) Η Συνδιάσκεψη της ΑΔΕΔΥ γίνεται σε μια περίοδο όξυνσης της κρίσης και βαθέματος όλων των αντιθέσεων του σύγχρονου καπιταλισμού. Πόλεμος, υπερεκμετάλλευση, εμετικοί ανταγωνισμοί και μάχες συμφερόντων που θα τις ζήλευαν και οι καλύτερες μαφιόζικες ομάδες, ολοκληρωτισμός, νεοφασισμός και κράτη έκτακτης ανάγκης. Μίσος για τον εργάτη, το λαό, τη δημοκρατία του κόσμου της δουλειάς, τη δυνατότητα απελευθέρωσης του, το σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα χειραφέτησης. Ενός καπιταλισμού που δεν χωρίζεται σε «κακό» και σε «καλό» σε νεοφιλελεύθερες και αντινεοφιλεύθερες πολιτικές, όπως αφελώς ή σκόπιμα (στις περισσότερες περιπτώσεις σκόπιμα) ισχυρίζονται οι πλειοψηφίες της ΑΔΕΔΥ, της ΓΣΕΕ, των ομοσπονδιών. **Αυτή η ξεπερασμένη, δογματική και επικίνδυνη στρατηγική είναι που έχει καταστρέψει το εργατικό και δημοσιούπαλληλικό κίνημα.** Που τυφλώνει τους εργαζόμενους. Τους γεμίζει αυταπάτες, απατηλές προσδοκίες, ψεύτικες πολιτικές ελπίδες. Γιατί θέλει να τους πείσει ότι στον καπιταλισμό υπάρχει και η «καλή» του πλευρά, η κοινωνική. Που διαχωρίζει το κεφάλαιο σε καλούς και τίμιους επενδυτές και σε λαμόγια, σε παραγωγικούς και αεριτζήδες (τράπεζες), σε κακούς Μαρινόπουλους και σε καλούς Σκλαβενίτες. Που διαχωρίζει τα αστικά κόμματα σε δεξιά και αντιδεξιά, σε «αριστερά» και μνημονιακά, σε καλούς και κακούς διαπραγματευτές, σε λιγότερο και περισσότερο ψεύτες.

Σύμφωνα με αυτή τη στρατηγική, ο εργαζόμενος και το κίνημα πάντα πρέπει να διαλέγουν εκμεταλλευτή και αστικό πολιτικό εκπρόσωπο, ΕΕ του Βορρά ή του Νότου... και μια σειρά τέτοιες ανοησίες. Να βγάζουν Τσίπρες, Γιωργάκηδες, Κωστάκηδες, Σαμαροβενιζέλους, Ολάντ και Ρέντσι. **Ποτέ όμως να μην σκέφτονται ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΣΠΑΣΙΜΟ ΤΗΣ ΟΜΗΡΙΑΣ, ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ, ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ-ΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΑΣ. Να σκέφτονται πως θα διαπραγματεύονται καλύτερα την εξαθλίωση και τη φτώχεια τους, πώς να διαλέγουν το μικρότερο κακό, αλλά ποτέ ΤΟ ΚΑΛΟ, ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ, ΤΟ ΑΝΑΓΚΑΙΟ.**

Όταν και αριστερές τάσεις και ρεύματα (εντός του ΣΥΡΙΖΑ πριν-εκτός τώρα), όταν και το εργατικό κίνημα στο μεγαλύτερο μέρος του αυτές τις αντιλήψεις υπηρετούσε ή ανεχόταν (κυρίως οι αντιλήψεις για δήθεν “κοινωνική ΕΕ”, “παραγωγική ανασυγκρότηση” στο

έδαφος του συστήματος και όχι ρήξη με τις παραγωγικές σχέσεις, θεσμικό κίνημα και όχι μάχη με το αστικό κράτος-συνολικό εκμεταλλευτή) έρχονται τώρα και ρωτάνε: «τι έφταιξε;». Μιλάνε για «μετάλλαξη», για απρόσμενη αλλαγή. Πέσανε από τα σύννεφα... Θα κάνουν αυτοκριτική; Θα στρατευτούν σε μια ριζική αλλαγή πορείας;

Αυτή είναι μια βασική πλευρά που εξηγεί γιατί **το κυρίαρχο εργατικό Κίνημα έχει αστικοποιηθεί (δεν είναι απλά γραφειοκρατικό), δεν εμπνέει, δεν πείθει, δεν στρατεύει**. Για αυτό δεν μπορεί να θέσει αιτήματα ρήξης στη σχέση μισθών – κερδών, διεκδικήσεις βελτίωσης της θέσης του εργάτη, για αυτό έχει αποδεχτεί το επιχειρηματικό δημόσιο, τις μνημονιακές ΣΣΕ, τις ιδιωτικοποιήσεις, την ελαστική εργασία, την αστική νομιμότητα και τόσα-τόσα άλλα. Για αυτό δεν μπορεί να οργανώσει μετωπικούς αγώνες ρήξης, να οργανώσει πραγματικές μάχες, να βάλει συνολικό σχέδιο, να σπάσει τα όρια της εργοδοσίας και της Ε.Ε. Το συνδικαλιστικό κίνημα μοιάζει σαν τους παπάδες, που επί χιλιάδες χρόνια εφαρμόζουν το ίδιο ακριβώς τελετουργικό: την Κυριακάτικη λειτουργία και το εορτολόγιο. Έτσι πράττει και η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ (και οι περισσότερες παρατάξεις), με το τελετουργικό μιας ξέπνοης 24ωρης απεργίας ή στάσης εργασίας, των εντυπώσεων και δηλώσεων στα κανάλια, για να βγει η υποχρέωση. Υπάρχουν βέβαια και οι εξαιρέσεις, που απλά όμως επιβεβαιώνουν τον κανόνα.

Με αυτό το κίνημα και αυτή τη στρατηγική πάντα θα χάνουμε, δεν θα έχουμε κατακτήσεις, πολύ περισσότερο δεν θα πετύχουμε ανατροπές. **Αυτός ο βαθύς νεορεφορμισμός πρέπει επείγοντως να ηττηθεί, να συντριβεί, να σπάσει!**

2) Ο σύγχρονος καπιταλισμός δεν είναι όμως μόνο κρίση. Είναι και ανάπτυξη. Ο Τσίπρας τη λέει «δίκαιη». Ο Μητσοτάκης επιχειρηματική. Κάποιοι από την αριστερά (και το ΜΕΤΑ) τη λένε «παραγωγική ανασυγκρότηση». Καλά, ποιόν δουλεύουν; Δεν βλέπουν ότι ακόμα και η ελάχιστη μείωση της ανεργίας συνοδεύεται από στρατιές μαύρης εργασίας, δουλοκτησίας στους εργολάβους, ατομικών συμβάσεων των 300 ευρώ, 7-ήμερης και 14-ωρης εξόντωσης χωρίς ασφάλιση, για ένα κομμάτι ψωμί; Ότι ακόμα και ένα ευρώ αύξηση έχει το ισοδύναμο της φοροληλασίας; Ότι και η ελάχιστη ιδιωτική επένδυση (ή/και δημόσια –ΕΣΠΑ, κ.α.) έχει το προαπαιτούμενο της εγγυημένης κερδοφορίας κατά 300% για τον κεφαλαιούχο, τουλάχιστον; Βλέπε Ελληνικό και Λάτση, ΤΡΑΙΝΟΣΕ, λιμάνια, Μαρινόπουλους, καναλάρχεις. Χωρίς καμιά φορολογική, περιβαλλοντική, εργασιακή δέσμευση; Με τον Τσίπρα νέο εθνάρχη, επικεφαλής;

Το συνδικαλιστικό κίνημα, η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ κ.λπ. τα ανέχονται όλα αυτά, τα στηρίζουν, ή κάνουν ότι δεν τα βλέπουν. Ο Κυριάκος Μητσοτάκης λέει να

δημιουργήσουμε «νέο πλούτο»... Και ο πλούτος που υπάρχει; Ποιος τον έφτιαξε; Ποιος τον έχει; Εξαφανίστηκε; Και το νέο πλούτο ποιος και γιατί θα τον φτιάξει; Οι εργοδότες; Για τις ανάγκες των λαών θα είναι ή για τα κέρδη τους; Ας παραφράσουμε ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΡΕΧΤ: “Ποιος έφτιαξε αυτό τον πλούτο; Ποιος τα ολυμπιακά έργα, τα λιμάνια, τις Εγνατίες, τα νέα συστήματα πληροφορικής; Η Cosco, ο Βαρδινογιάννης ή ο Καλογρίτσας;”

Ο νεορεφορμισμός του κινήματος και ο **αστικοποιημένος συνδικαλισμός δεν θέλει να αναμετρηθεί με αυτά. Δεν θέλει να πάρει τον κλεμμένο πλούτο, την ιδιοκτησία, τη ζωή ολόκληρη.** Γιατί; Ο εργάτης πρέπει να είναι δούλος και «εταίρος». Ο καπιταλισμός είναι το αιώνιο σύστημα. Ή μήπως δεν είναι για το συνδικαλισμό τα ζητήματα αυτά; Για τον κομμουνισμό ποιος θα συζητήσει; Ο ΣΕΒ; Ανατρέξτε στην ιστορία, την πιο ηρωική του εργατικού κινήματος στο παρελθόν, στην Ελλάδα και στον υπόλοιπο κόσμο για να δείτε τι γράφανε τα συνδικάτα στις σημαίες και τα πανό τους. Τότε που κατακτούσαν το θωρο, τότε που απαλλοτριώνανε τους εκμεταλλευτές, που έκαναν επαναστάσεις, που σύντριβαν ναζισμούς, τότε που το εργατικό κίνημα ηγεμόνευε και δεν βούλιαζε στην ανυποληψία και την ταπείνωση.

3) Υπάρχουν όμως και τα 7 χρόνια μνημόνια και τα 37 χρόνια Ε.Ε. Που ο νέος εθνάρχης Τσίπρας έλεγε ότι θα τα σκίσει εντός ΕΕ, με ένα νόμο και ένα άρθρο. Που ο παλιός εθνάρχης Καραμανλής έλεγε (για την ΕΟΚ) ότι μπαίνουμε στην Ευρώπη του κοινωνικού κράτους, της ειρήνης και της δημοκρατίας. Ότι θα φάμε με χρυσά κουτάλια. Και είδαμε τι φάγαμε. Τι λέει το εργατικό και δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα για την ΕΕ; Ότι είναι καλή, ότι είναι μονόδρομος, ότι είναι προοδευτικό φαινόμενο, μοντέρνο, και ότι η εναντίωση σε αυτήν είναι εθνικισμός και απομονωτισμός. Για να χαρίζουν το μίσος των λαών απέναντι στην ΕΕ στους φασίστες και τους ακροδεξιούς. Άλλοι λένε ότι μπορούμε να σπάσουμε τη λιτότητα εντός της, με τα κινήματα, με τη “συμμαχία του Νότου”. Άλλοι τη βλέπουν ως νόμισμα... (στην «προοπτική της εξόδου» λέει το ΜΕΤΑ – πάλι στη Δευτέρα παρουσία). Άλλοι, λένε ότι θα είναι «καταστροφή» η έξοδος τώρα από την Ε.Ε., όπως το ΠΑΜΕ, και ότι πρέπει να γίνει μετά τη λαϊκή εξουσία!!! (και αυτοί λοιπόν στη Δευτέρα παρουσία). Όταν η ΕΕ είναι δημοσιονομικό σφαγείο, ολοκληρωτικά κράτη, φασισμός αλά Ουκρανία, νέοι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι, φυλακή προσφύγων.

Να ηττηθεί το νεορεφορμιστικό φιλο ΕΕ εργατικό κίνημα. Ξεκάθαρος στόχος. Έξω τώρα από την ΕΕ και την ευρωζώνη, χωρίς προσχήματα και αστερίσκους.

4) Υπάρχει όμως και η δημοκρατία. Ο νεοφασισμός από το σύστημα. Η σύγχρονη δικτατορία. Το επιτελικό κράτος. Φέρνουν νέο νόμο που καταργεί τις στοιχειώδεις συνδικαλιστικές

ελευθερίες. Πως θα αντιμετωπιστεί; Με διαβήματα και διαμαρτυρίες; Με επερωτήσεις στη Βουλή; Με το «ευρωπαϊκό ιδεώδες»; Με κοινοβουλευτισμό, θεσμίτιδα και εκλογικό κρετινισμό; Με νομικές προσφυγές; Ή με όργανα πάλης και ανυπακοής που θα βάζουν το περιεχόμενο της εργατικής δημοκρατίας και το δίκιου μας απέναντι στον αστικό ολοκληρωτισμό και στο κοινοβούλιο της ντροπής και του αντιλαϊκού μένους;

5) Υπάρχουν και οι διεκδικήσεις. Ποιες; Προσαρμοσμένες στη φτώχεια και το δημοσιονομικό κόφτη; Ή π.χ. ...μείωση του χρόνου εργασίας, αύξηση μισθών, όχι κινητικότητα-λάστιχοΣας το καταθέτουμε ως Παρεμβάσεις – Κινήσεις – Συσπειρώσεις. (Κατατέθηκε πλαίσιο αιτημάτων και στόχων πάλης-διεκδικήσεων που παρατίθεται στο τέλος).

6) Υπάρχει και η οργάνωση του συνδικαλιστικού κινήματος. Με τη ΓΣΕΕ-εταίρο του ΔΝΤ; Με την ΑΔΕΔΥ που τη στηρίζει; Έχουν τεράστια ευθύνη, όπως και στις πρόσφατες κινητοποιήσεις στη ΔΕΘ, και θα απολογηθούν στους εργαζόμενους οι αριστερές – ακόμα και κάποιες αντικαπιταλιστικές- δυνάμεις που εξακολουθούν και “φτιάχνουν εξέδρα” στη ΓΣΕΕ και τον υποταγμένο συνδικαλισμό. Που μολύνουν τις κόκκινες σημαίες με τον χειρότερο φιλοεργοδοτικό εκφυλισμό, το πιο άθλιο ξεπούλημα που εκπροσωπεί η ΓΣΕΕ.

Πώς θα γίνει λοιπόν ο συντονισμός και η κοινή δράση; Έχουν ιστορική ευθύνη το ΠΑΜΕ και το ΜΕΤΑ (ΛΑΕ) που δεν ανταποκρίνονται στο κάλεσμα για ανώτερο πολιτικό συντονισμό στο μαζικό κίνημα, ούτε στο κάλεσμα για κοινή δράση. Απευθυνόμαστε και πάλι. Λέμε ξεκάθαρα στους εργαζόμενους: Δεν θα ξαναεπαναληφθεί το περσινό φιάσκο με τη 48ωρη απεργία φάντασμα για το ασφαλιστικό, για να “μην τα χαλάσουμε με τη ΓΣΕΕ και τον Κατρούγκαλο”, στο οποίο συνηγόρησαν ΠΑΜΕ και ΜΕΤΑ. Γιατί δεν μπορεί να οργανωθεί γενική απεργία και ένα συνολικό σχέδιο χωρίς τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ; Τι επιτέλους εκφράζουν; Γιατί δεν μπορεί να οργανωθεί γενική απεργία με πρωτοβάθμια σωματεία, επιτροπές αγώνα, ταξικές ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα; Θα ανταποκριθείτε συναγωνιστές του ΠΑΜΕ και του ΜΕΤΑ; Θα το επιχειρήσουμε μπροστά στον αντεργατικό νόμο, στο νόμο για την αξιολόγηση – κινητικότητα στο δημόσιο, στη μάχη των ΣΣΕ;

7) Ας τελειώσω με την εξομολόγηση ενός εργαζόμενου για τη ζωή του σε ένα 24shopen (κατάστημα 24-ωρης λειτουργίας):

«Ας μιλήσω όμως για την αφορμή που με έκανε να γράψω αυτό το κείμενο και έγινε άλλη μία σταγόνα νερού που προστέθηκε στα ήδη γεμάτα πνευμόνια μου. Είναι φυσικά άλλος ένα «άνθρωπος» αυτής της «χώρας», και η πολιτική μιας «εταιρείας».

Ο άνθρωπος – κεφάλαιο λοιπόν είχε μια μέρα την φαινή ιδέα για την ίδρυση μιας εταιρείας (που θα συμπλήρωνε τις υπόλοιπες του ομίλου, καθώς δεν μιλάμε για άνθρωπο του μεροκάματου) που θα παρείχε τις βασικές καθημερινές ανάγκες κάθε μέρα, κάθε νύχτα, κάθε γιορτή, αργία κλπ, δηλαδή ένα μαγαζί που θα λειτουργεί επί 24ώρου βάσεως 365 μέρες τον χρόνο. Ο λόγος για το γνωστό αλλά μη πολυδιαφημισμένο «24shopen». Όλα καλά μέχρι εδώ μάλλον. Μια καλή ιδέα που έχει ήδη δοκιμαστεί και έχει πετύχει στο εξωτερικό. Όπως θα περιμένετε όμως η εκτέλεση αυτής της ιδέας περιλαμβάνει εκμετάλλευση και εξουθένωση εργαζομένων που θεωρεί αναλώσιμους καθώς η γραμμή που ακολουθεί είναι ένα εναλλασσόμενο, κακοπληρωμένο εργατικό δυναμικό.

Αυτό σημαίνει ότι εν γνώσει της εταιρείας οι υπάλληλοι:

- 1.** επιλέγουν να εργαστούν εκεί αφού απελπισμένοι ξέρουν ότι εναλλακτικές δεν υπάρχουν πολλές και μετά από ένα μικρό διάστημα να φεύγουν και έρχονται άλλοι αντίστοιχοι να τους αντικαθιστούν
- 2.** είναι δυσανεστήμενοι με αποτέλεσμα να μην έχουν κέφι στη δουλειά τους, και αυτό φυσικά να γίνεται φανερό στους πελάτες
- 3.** οι υπάλληλοι δουλεύουν μεταμεσονύκτιες ώρες, Κυριακές και αργίες με τον βασικό μισθό που αντιστοιχεί σε μία πρωινή εργασία, δεν πληρώνονται δηλαδή αυτά που ορίζει ο νόμος ότι τους αναλογούν και δεν έχουν μια φυσιολογική ζωή.
- 4.** οι υπεύθυνοι των καταστημάτων σχεδόν «ζουν» μέσα στο κατάστημα αφού δεν έχουν ωράριο και δουλεύουν 12 ώρες την ημέρα (ή και παραπάνω) 6 ημέρες την εβδομάδα, με μισθό φυσικά 8ωρου, δηλαδή περίπου 1 ευρώ την ώρα, ίσως και κάτι λιγότερο. Δηλαδή, δεν βλέπουν τους δικούς τους ανθρώπους, δεν τρώνε με την οικογένεια τους, δεν ζουν. Κάποιοι ίσως και να αναγκάζονται να δουλεύουν 7ήμερο, ποιος ξέρει.

Το θέμα με τα ένσημα ας μη το πιάσουμε καλύτερα. Κι όλα αυτά γιατί οι εργαζόμενοι έχουν την ελπίδα αφού οι κόποι τους δεν ανταμείβονται τώρα, ότι ίσως γίνει κάποια στιγμή στο μέλλον.

Με λίγα λόγια στο όνομα του τζίρου της εταιρείας, εκμεταλλεύονται ανθρώπους, τους εξουθενώνουν ώστε να τους φτάσουν σε σημείο να παραιτηθούν. Αλλά δεν πειράζει, υπάρχει ανεργία, ο ΕΠΟΜΕΝΟΣ υποψήφιος -που έχει ανάγκη και δεν θα γκρινιάξει- εμφανίζεται την επόμενη μέρα, και πάλι από την αρχή. Αρκεί να είναι κερδοφόρα η εταιρεία.

Πουλάμε τη ζωή μας, μπας και στα 70 μας εκτός από μια μικρή σύνταξη θα έχουμε και λίγο χρόνο να ζήσουμε.

Όπως φαίνεται έχουμε χωριστεί σε δύο ομάδες και ένα ποτάμι είναι ανάμεσα μας. Αυτοί που έμειναν στην μία πλευρά εγκλωβίστηκαν σε μία άγονη περιοχή ενώ από την απέναντι όχθη ο υλικός πλούτος περισσεύει.

Τέσσερις είναι οι επιλογές για τον άνθρωπο της ομάδας που θα προσπαθήσει να περάσει απέναντι:

Η πρώτη είναι να κολυμπήσει μόνος του, ως Δονκιχώτης, παλεύοντας στο δυνατό ρεύμα μπας και τη γλυτώσει.

Η δεύτερη να παραδεχτεί την ήττα και να δώσει τέλος στη ζωή του.

Η τρίτη είναι να πατήσει πάνω σ' αυτούς που κολυμπάνε, με κίνδυνο να τους πνίξει έτσι ώστε να μη βραχεί.

Η τέταρτη όμως είναι και η πιο δύσκολη. Να δουλέψει μαζί με τους συνανθρώπους του ώστε να στηθεί μία γέφυρα προς την απέναντι όχθη.»

Με αυτούς να πάμε συναγωνιστές. Με την τέταρτη όχθη. Δεν γίνεται με αυτό το κίνημα. Συνολική ταξική ανασυγκρότηση. Υπάρχουν αστείρευτες δυνάμεις στην τάξη μας που θα μας εκπλήξουν σύντομα με τις εξεγέρσεις τους!

Μιχάλης Ρίζος, Αγωνιστικές Παρεμβάσεις-Κινήσεις-Συσπειρώσεις Δημόσου Τομέα

ΠΛΑΙΣΙΟ ΠΑΛΗΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΤΕΘΗΚΕ ΣΤΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ:

Ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου, τα συνεχή μνημόνια, η μόνη ελπίδα στους αγώνες μας, με τους δικούς μας στόχους και πρόγραμμα:

Έξοδο από το ευρώ, το μηχανισμό της ΟΝΕ και την ΕΕ. Η ΕΕ δεν είναι η λύση, είναι το πρόβλημα! Το σύμφωνο για το ευρώ, η πολιτική της ΕΕ για την εργασία, την εκπαίδευση, τα Μνημόνια, η TTIP, η κατάσταση «έκτακτης ανάγκης», η αντιμετώπιση των προσφύγων δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αυταπατών ότι μπορεί να ανοίξει ένας άλλος δρόμος, φιλολαϊκής

διαχείρισης στα πλαίσιά της.

Έξω η τρόικα ΕΚΤ-ΕΕ-ΔΝΤ από την Ελλάδα μαζί με όλους τους παραμηχανισμούς της ΕΕ, κατάκτηση και διεύρυνση της εργατικής λαϊκής κυριαρχίας και του δικαιώματος του λαού να αποφασίζει για τις τύχες του.

Ανατροπή του δημοσιονομικού συμφώνου σταθερότητας, των δανειακών συμβάσεων, των μνημονίων κι όλου του μνημονιακού νομικού οπλοστασίου που μας αλυσοδένει.

Έξοδο από το ΝΑΤΟ, κλείσιμο των βάσεων, καταδίκη και άρνηση συμμετοχής στις ιμπεριαλιστικές εκστρατείες σε όλο τον κόσμο.

Κάτω ο συνασπισμός κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ. Ανατροπή της κυβέρνησης κι όλων των κυβερνητικών παραλλαγών άσκησης αυτής της πολιτικής, μέσα από μαζικούς κοινωνικούς αγώνες.

Δε χρωστάμε, δεν πληρώνουμε, δεν αναγνωρίζουμε το «δημόσιο» χρέος. Όχι μόνο γιατί δεν είναι δικό μας, αλλά και γιατί δεν οφείλουμε τίποτα σε μια κυβέρνηση, ένα κράτος, ένα σύστημα, που απομυζά το αποτέλεσμα της κοινωνικής εργασίας για να το αναδιανείμει με άνισο ταξικό τρόπο.

Δεν παραχωρούμε το δημόσιο πλούτο! Ο δημόσιος πλούτος ανήκει στο λαό. Γιατί χωρίς δημόσια-υγεία, παιδεία, δημόσιες τηλεπικοινωνίες, ταχυδρομεία, παραγωγή ρεύματος και νερού δεν υπάρχει καμία δυνατότητα αξιοπρεπούς κοινωνικής οργάνωσης. Καμιά ιδιωτικοποίηση -ξεπούλημα. Δημόσιες όλες οι κοινωφελείς υπηρεσίες. Δωρεάν υγεία, παιδεία, πρόνοια, ασφάλιση, υποδομές.

Ανατροπή της αντιδημοκρατικής πολιτικής της βίας, της καταστολής και του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης με δημοκρατικές κατακτήσεις υπέρ των εργαζομένων και του λαού.

Πάλη κατά της φασιστικής απειλής που γεννιέται μέσα από σπλάχνα του συστήματος και στο έδαφος της κρίσης, της κατεδάφισης των κοινωνικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Γενναία αύξηση των δαπανών σε παιδεία, υγεία και κοινωνική ασφάλιση και ταυτόχρονα πάγωμα και δραστική μείωση των στρατιωτικών δαπανών.

Αγώνας ενάντια στις απολύσεις και την ελαστική εργασία, δουλειά για όλους.

Κατάργηση όλων των μέχρι τώρα νόμων που μείωσαν μισθούς – συντάξεις – κοινωνικά επιδόματα. Αύξηση των μισθών για να ζούμε με αξιοπρέπεια. Όχι στη σύνδεση μισθού παραγωγικότητας, στις ατομικές συμβάσεις εργασίας και στην κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων. Γνήσια κλαδική συλλογική σύμβαση. Όχι στην αύξηση των ωρών εργασίας.

Να σταματήσει η καταλήστευση του λαού από τη φορολογική επιδρομή. ΑΥΞΗΣΗ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ των μεγάλων επιχειρήσεων, των Τραπεζών, των εφοπλιστών, της Εκκλησίας, των offshore εταιρειών, κατάργηση όλων των φοροελαφρύνσεων του μεγάλου κεφαλαίου, δραστηκή μείωση των εξοπλιστικών δαπανών. Κατάργηση του ΦΠΑ και διαφόρων τελών στα βασικά καταναλωτικά αγαθά, μείωση της φορολογίας για τους χαμηλόμισθους, τους άνεργους και τους συνταξιούχους.

Όχι στη ληστεία του τραπεζικού κεφαλαίου και τις δημόσιες χρηματοδοτήσεις στον τραπεζικό τομέα. Κατάργηση των τόκων και των χρεών του λαού για στεγαστικά-καταναλωτικά δάνεια και πιστωτικές κάρτες. Κανένα πλειστηριασμός λαϊκής κατοικίας.

Δωρεάν, δημόσια και υψηλής ποιότητας παιδεία, υγεία, περίθαλψη, ασφάλιση, δομές κοινωνικής πρόνοιας, πολιτισμό για όλο το λαό. Δημόσιες μεταφορές, ενέργεια, τηλεπικοινωνίες με χαμηλό κόστος για τον λαό. Ενίσχυση των δημόσιων υπηρεσιών ενάντια σε κάθε ασυδοσία του μεγάλου κεφαλαίου σε σχέση με τα δικαιώματα των εργαζόμενων και την αλόγιστη χρήση φυσικών πόρων και δημόσιου πλούτου. Να ανήκουν στο δημόσιο όλες οι μεγάλες επιχειρήσεις στρατηγικής σημασίας (ενέργεια, νερό, τηλεπικοινωνίες, μέσα μεταφοράς, φάρμακο, υγεία). Να επιστρέψουν τώρα όλες οι επιχειρήσεις που ιδιωτικοποιήθηκαν τα τελευταία χρόνια (ΟΤΕ, λιμάνια, Ολυμπιακή), με ακύρωση (και όχι επαναδιαπραγμάτευση) των σχετικών συμβάσεων.

Την υπεράσπιση της μόνιμης και σταθερής σχέσης εργασίας για όλους τους εργαζόμενους. Μία σχέση εργασίας στο δημόσιο τομέα: η μόνιμη εργασία. Η μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων δεν αποτελεί «σκανδαλώδες προνόμιο», αλλά στοιχειώδη όρο για τη δυνατότητα του δημοσιούπαλληλικού κινήματος να δρα με γνώμονα το συμφέρον της κοινωνικής πλειοψηφίας και όχι τις εντολές της εκάστοτε πολιτικής ηγεσίας. Να μετατραπούν οι εργαζόμενοι αορίστου χρόνου σε μόνιμους με πλήρη δικαιώματα και υποχρεώσεις.

Μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων χωρίς περιορισμούς και δικονομικά τερτίπια. Κατάργηση των ελαστικών μορφών απασχόλησης και κάθε εργολαβίας στον δημόσιο τομέα.

Κανένας εργαζόμενος έξω από τα σωματεία. Εγγραφή όλων των εργαζομένων στα σωματεία

με πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα, ανεξαρτήτως της «τυπικής» σχέσης εργασίας τους. Ίση αμοιβή για ίση εργασία.

Άμεση κάλυψη όλων των πραγματικών αναγκών σε θέσεις εργασίας στην υγεία, την εκπαίδευση, τον πολιτισμό, τους δήμους και τις υπηρεσίες με θέσεις πλήρους, αποκλειστικής και μόνιμης απασχόλησης.

Έκτακτα μέτρα ανακούφισης από την ανεργία, την εξαθλίωση και τη μαζική φτώχεια.

Ανατρεπτική, αγωνιστική αλληλεγγύη για την υπεράσπιση κάθε αδύνατου, εργαζόμενου, ειδικά των παιδιών ανεξαρτήτως εθνικότητας, θρησκείας, φύλου. Όχι στη λογική της φιλανθρωπίας, της ανάθεσης σε ΜΚΟ, της κοινωνικής επιχειρηματικότητας.

Κάτω τα χέρια από τις λαϊκές ελευθερίες και τα δικαιώματα! Το δικαίωμα στην απεργία δεν επιστρατεύεται!

Είμαστε στο πλευρό των μεταναστών και οικονομικών προσφύγων και απαιτούμε τώρα κάθε αναγκαίο μέτρο ένταξης, οικονομικής ανακούφισης και πολιτικών δικαιωμάτων. Να σταματήσουμε τις ρατσιστικές και φασιστικές επιθέσεις. Να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ίση αμοιβή για ίση εργασία, όχι στη «μαύρη» ανασφάλιστη εργασία. Άμεση νομιμοποίηση όλων των μεταναστών, άσυλο στους πρόσφυγες. Να καταργηθεί το Σύμφωνο Μετανάστευσης και Ασύλου της ΕΕ και η Συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας.